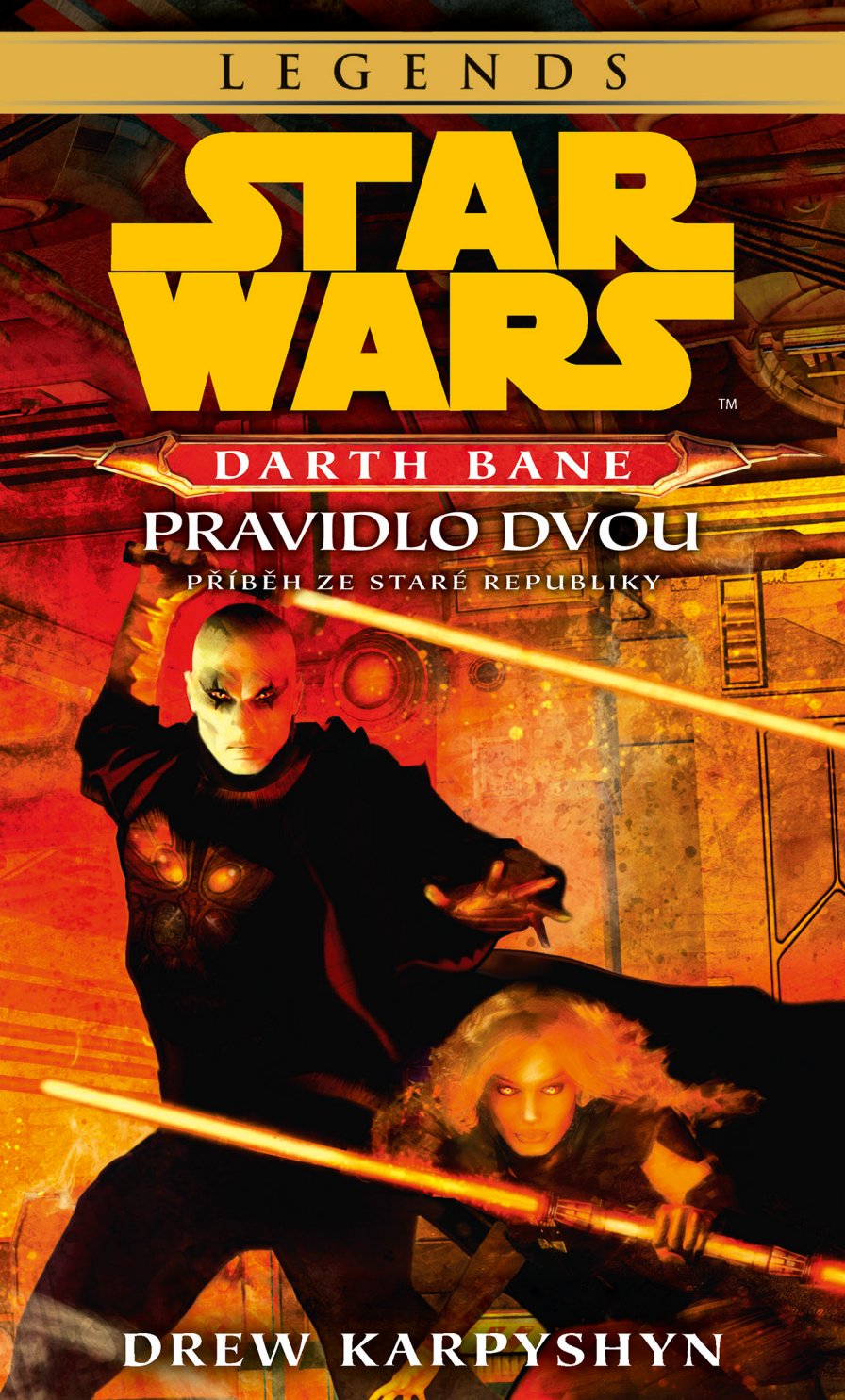

LEGENDS

STAR WARS

The background of the cover is a detailed illustration. In the foreground, Darth Bane, a bald man with pale skin and dark markings around his eyes, stands in a powerful pose. He wears a black robe with a circular emblem on the chest. He holds a glowing orange lightsaber in his right hand, which is raised high. In the lower right, a Jedi with long, wavy blonde hair and a determined expression is shown. He holds a glowing orange lightsaber horizontally. The background is a complex, industrial-looking structure with various pipes, panels, and a large circular opening. The overall color palette is dominated by reds, oranges, and yellows, creating a sense of fire and conflict. A small 'TM' trademark symbol is visible to the right of the 'STAR WARS' title.TM

DARTH BANE

PRAVIDLO DVOU

PŘÍBĚH ZE STARÉ REPUBLIKY

DREW KARPYSHYN

Star Wars

Darth Bane: Pravidlo dvou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Drew Karpysbyn

Star Wars - Darth Bane: Pravidlo dvou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

STAR WARS™

PRAVIDLO DVOU

PŘÍBĚH ZE STARÉ REPUBLIKY

EGMONT

MÝM RODIČŮM RONOVÍ
A VIV A MÉ MLADŠÍ SESTŘE DAWN

Original title: Darth Bane: Rule of Two

Written by Drew Karpysbyn

Copyright © 2017 Lucasfilm Ltd & ® or ™

where indicated

All rights reserved

First published in the United States by Del Rey,
an imprint of Random House, a division
of Penguin Random House LLC, New York

Vydalo nakladatelství EGMONT,
Na Pankráci 30/1618, 140 00 Praha 4,
v Praze roku MMXVII jako svou 5107. publikaci
Z anglického originálu Star Wars Darth Bane:
Rule of Two přeložil Lubomír Šebesta
Odpovědný redaktor Jan Jaroš
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.
První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-3990-2

ISBN e-knihy 978-80-252-4947-5 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-4948-2 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-4946-8 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

www.albatrosmedia.cz

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

Navštivte také www.starwars.com

Poděkování:

Tato kniha vznikla za pouhých šest měsíců – což je neuvěřitelně krátká doba k přeměně nápadu do hotové knihy v regálech. Chtěl bych poděkovat všem z Lucas Licensing Ltd. a Del Rey Books, kteří byli součástí tohoto úžasného úspěchu, a zvláště pak mé ženě Jennifer. Nemyslím si, že bez její pomoci a porozumění by bylo možné dodržet termíny, které jsem měl. Ale hlavně bych rád poděkoval všem fanouškům, kteří si koupili román *Darth Bane: Cesta zkázy*. Bez vaší podpory by toto pokračování nikdy nevzniklo. Máte můj upřímný a pokorný dík.

Prolog

Darovit se belhal mezi těly, kterými bylo poseté bojiště, a mysl měl ochromenou zármutkem a hrůzou. Mnoho mrtvých poznával: někteří byli služebníci světlé strany, spojenci Jediů; jiní byli následovníci temné strany, přísluhovači Sithů. A ani ve své otupělosti se Darovit nedokázal zbavit pochybností o tom, ke které straně patří on.

Ještě před několika měsíci používal svou dětskou přezdívku *Tomcat*. Tehdy nebyl ničím jiným než třináctiletým hubeným chlapcem s tmavými vlasy, který žil se sestřenicí Rain a bratrancem Bugem na malé planetě Somov Rit. Slýchali ozvěny nekonečné války mezi Jedi a Sithy, ale nikdy ani nepomysleli, že by se dotkla jejich tichých a obyčejných životů... dokud za Rootem, jejich opatrovníkem, nepřišel jediský průzkumník.

Generál Hoth, velitel jediské Armády světla, zoufale sháněl další Jodie, vysvětlil průzkumník. Osud galaxie byl nejistý. A děti v Rootově péči prokázaly spojení se Sílou.

Root nejprve odmítl. Tvrdil, že jeho svěřenci jsou příliš mladí na to, aby odešli do války. Ale průzkumník naléhal. Root se nakonec nechal přemluvit, když si uvědomil, že pokud děti neodejdou, aby z nich byli Jediové,

mohou přijít Sithové a vzít si je násilím. Darovit se svým bratrancem a sestřenicí opustil v doprovodu jediského průzkumníka Somov Rit a zamířil na Ruusan. To si děti ještě myslely, že jde o začátek velkého dobrodružství. Teď už si to Darovit nemyslel.

Od jejich příletu na Ruusan se stalo tolik věcí. Všechno se změnilo. A mladík – protože v následujících několika měsících toho prožil tolik, že už nemohl být nazýván chlapcem – nic z toho nechápal.

Na Ruusan přišel plný naděje, ambicí a snů o slávě, kterou získá, až generálu Hothovi a jediské Armádě světla pomůže porazit Sithy sloužící Bratrstvu temnoty lorda Kaana. Ale na Ruusanu žádná sláva nečekala; ne pro něj. Ani pro jeho příbuzné.

Rain zemřela, ještě než se jejich loď dotkla země. Byli přepadeni letkou sithských buzzardů jen několik vteřin poté, co vlétli do atmosféry, a loď přišla o ocas. Darovit s hrůzou sledoval, jak Rain smetl výbuch a jak mu byla doslova vyrvána z náruče, než vyletěla ven vstříc neviděné smrti stovky metrů dole.

Jeho bratranec Bug padl jen před pár minutami za oběť myšlenkové bombě a jeho duše byla strávena strašlivou mocí poslední a sebevražedné zbraně lorda Kaana. Teď byl mrtvý. Jako všichni Jediové a Sithové. Myšlenková bomba zničila každou živou bytost dost silnou na to, aby vládla Sílou. Všechny kromě Darovita. A právě to on nedokázal pochopit.

Ve skutečnosti mu nic na Ruusanu nedávalo smysl. Nic! Čekal, že uvidí legendární Armádu světla, o které

slychal ve vyprávěních a básních: statečné Jedio bránící galaxii proti temné straně Síly. Místo toho viděl muže, ženy a další bytosti bojovat a umírat jako obyčejné vojáky, ležící v blátě a krvi bitevního pole.

Cítil se podvedený. Zrazený. Všechno, co o Jediích slyšel, byly lži. Nebyli to hrdinové v nablýskané zbroji: oděv měli špinavý; tábor páchl potem a strachem. A *prohrávali!* Jediové, které Darovit poznal na Ruusanu, byli poraženečtí a skleslí, unavení z nekonečné série bitev proti Kaanovým Sithům, ale tvrdohlavě se odmítali vzdát, i když bylo jasné, že nedokážou vyhrát. A ani veškerá moc Síly je nedokázala znovu pozvednout do zářivých ikon Darovitových naivních představ.

Na druhém konci bojiště spatřil pohyb. Zašilhal proti slunci a spatřil púltuctu postav, které pomalu procházely tím masakrem a třídily padlá těla přátel i nepřátel. Nebyl sám – myšlenkovou bombu přežili i jiní!

Rozběhl se k nim, ale jeho vzrušení opadlo, když se dostal dost blízko na to, aby poznal rysy těch, kdo pracovali na úklidu bojiště. Poznal v nich dobrovolníky z Armády světla. Ne Jedio, ale obyčejné muže a ženy, kteří přísahali věrnost generálu Hothovi. Myšlenková bomba zabila jen ty, kdo byli schopni dotknout se Síly. Lidé, kteří Sílu nepoužívali, podobně jako tihle, byli proti jejím zničujícím účinkům imunní. Ale Darovit nebyl jako oni. On měl dar. Některé z jeho nejranějších dětských vzpomínek zahrnovaly hračky levitující pomocí Síly k pobavení mladší sestřenice Rain. Tihle lidé přežili, protože byli obyčejní, prostí. Nebylo na nich nic

zvláštního jako na něm. Darovitovi bylo jeho vlastní přežití záhadou – další věcí, kterou nechápal.

Jak se k nim blížil, jedna z postav se posadila na kámen, unavená tříděním mrtvých. Byl to starší muž okolo padesátky. Jeho tvář byla protáhlá a vychrtlá, jako by mu pochmurný úkol odsával vedle fyzických sil i duševní vyrovnanost. Darovit si vybavil, že tu tvář vídal už od prvních týdnů v jediském táboře, ale nikdy se neobtěžoval zjistit mužovo jméno.

A náhlé poznání Darovita zastavilo uprostřed kroku. Pokud toho muže poznal, pak by ten muž mohl poznat jeho. Mohl by si ho pamatovat. Mohl by přijít na to, že mladík je zrádce.

Pravda o Jediích se Darovitovi hnusila. Odpuzovala ho. Jeho iluze a sny rozdrtila tíha tvrdé reality a on se zachoval jako vztekající se dítě a obrátil se proti Jediům. Zlákán snadnými sliby moci temné strany změnil strany a spráhl se s Bratrstvem temnoty. Ale teď si uvědomil, jak moc chyboval.

Uvědomil si to ve chvíli, kdy byl svědkem Bugovy smrti – smrti, za kterou nesl zčásti odpovědnost. Příliš pozdě si uvědomil skutečnou cenu, kterou zaplatil temné straně. Příliš pozdě si uvědomil, že díky myšlenkové bombě Kaanovo šílenství přineslo zkázu všem.

Už nebyl stoupencem Sithů; už nelačnil po tajemstvích temné strany. Ale jak by to mohl ten muž, dobrovolný stoupenec generála Hotha, vědět? Pokud si Darovita pamatoval, bude si ho pamatovat jen jako nepřítele.

Vteřinu zvažoval pokus o útěk. Jen se otočit a běžet a ten unavený starý muž, který se stále ještě snažil popadnout dech, by ho nedokázal chytit. Tak by se zachoval předtím. Ale věci se změnily. Ať už kvůli pocitu viny, prozření, nebo prosté touze po tom, aby všechno skončilo, Darovit neutekl. Bez ohledu na to, co mu přichystal osud, rozhodl se zůstat a čelit tomu.

Pomalým, ale pevným krokem vykročil ke kameni, na kterém muž seděl, zdánlivě ztracený v myšlenkách. Darovit byl jen pár metrů od něj, když k němu muž konečně vzhlédl.

Žádná známka poznání se mu v očích neobjevila. Jen prázdný, uštváný pohled.

„Všichni,“ zamumlal muž, ačkoli nebylo jisté, jestli mluví k Darovitovi, nebo k sobě. „Všichni Jediové a všichni Sithové... jsou mrtví.“

Muž otočil hlavu a upřel prázdný pohled na nedalekou temnou puklinu ve skále. Darovitovi přeběhl mráz po zádech, když pochopil, na co ten muž hledí. Puklina tvořila vchod do podzemí, skrz klikatící se chodby vedla hluboko pod povrch jeskyně, kde se Kaan a Sithové shromáždili k odpálení myšlenkové bomby.

Muž zabručel, zavrtěl hlavou a zahnal otupělý stav, v němž se nacházel. S těžkým povzdechnutím vstal, mysl opět soustředěnou na svou povinnost. Krátce na Darovita kývl, ale jinak mu nevěnoval pozornost. Místo toho se vrátil k nepříjemnému zabalování mrtvol do látky, aby je bylo možno odnést a čestně pohřbít.

Darovit se obrátil k puklině. V první chvíli se chtěl opět otočit a utéct. Ale zároveň ho to táhlo k černému ústí. Možná tam uvnitř byly nějaké odpovědi. Něco, co by vneslo smysl do vši té smrti a zkázy; něco, co by mu pomohlo spatřit důvody stojící za nekonečnou válkou a krveprolitím. Snad by mohl objevit něco, co mu pomůže pochytit smysl, který se skrýval za vším, co se tady stalo.

Čím hlouběji sestupoval do jeskyně, tím byl vzduch chladnější. V žaludku cítil chvění: očekávání spojené s pocitem nebezpečí. Nebyl si jistý, co najde, až dorazí k podzemní dutině na konci chodby. Možná další mrtvá těla. Ale byl rozhodnutý neotočit se zpět.

Zahalila ho tma a tiše se proklínal, že si s sebou nevzal zářičku. Na opasku měl světelný meč; touha zmocnit se té proslulé zbraně byla jednou z věcí, jež ho zlákaly k Sithům. Ale i když zradil Jemie, jen aby ten meč získal, v temnotě tunelu už nepociťoval žádnou touhu zapnout ho a použít jeho světlo. Když ho vytasil posledně, skončilo to Bugovou smrtí a vzpomínky kalila cena, kterou zaplatil, aby ho získal.

Věděl, že kdyby se otočil, nejspíš by už nikdy nenašel dost odvahy k tomu, aby se sem znovu vydal. A tak navzdory temnotě pokračoval dál. Pohyboval se pomalu a natahoval svou mysl v pokusech přivolat si Sílu, aby ho provedla tmavou chodbou. I tak klopýtal po nerovné zemi a tápal před sebou. Nakonec zjistil, že je jednodušší dotýkat se jednou rukou kamenné stěny a používat ji jako vodítko.

Postupoval pomalu, ale jistě. Chodba se svažovala stále víc, až už se téměř spouštěl po skále do tmy. Po půlhodině si povšiml slabého světla přicházejícího zpredu, měkké záře vycházející z opačného konce chodby. Přidal na rychlosti, ale zakopl při tom o malý vyčnívající kámen trčící z hrubě otesané podlahy. S vyplašeným výkřikem upadl, kutálel se z příkrého svahu a nakonec se potlučený a odřený zastavil na konci chodby.

Ta se otvírala do široké dutiny s vysokým stropem. Tlumené světlo, které ho sem přivedlo, vydávaly malé krystalky v okolní skále a osvětlovaly tak jeskyni, takže viděl všechno jasně. Ze stropu stále viselo několik stalaktitů; stovky dalších ležely roztráštěné na podlaze, sražené odpálením Kaanovy myšlenkové bomby.

Samotná bomba, nebo její zbytek, se vznášela metr nad podlahou v samém středu dutiny. Na první pohled vypadala jako protáhlá kovová koule čtyři metry vysoká a téměř tři metry široká. Její povrch byl hladký, měl barvu tmavého, slabě zářícího stříbra, ale současně pohlcoval veškeré světlo, které k němu odrážely krystalky ve stěnách dutiny.

Darovit vstal a otrásl se. Překvapivě mu byla zima; koule ze vzduchu vysávala veškeré teplo. Udělal krok vpřed. Prach a štěrk mu pod nohama zněly ploše a prázdňě, jako by myšlenková bomba nepohlcovala pouze teplo, ale také zvuky.

Zastavil se a zaposlouchal se do nepřirozeného ticha. Nic neslyšel, ale rozhodně něco cítil. Slabé, jakoby brn-

kající vibrace jdoucí podlahou do jeho těla, a neustálé rytmické pulzování koule.

Darovit mimoděk zadržel dech a udělal další váhový krok vpřed. Když se nic nestalo, nechal dlouhým výdechem uniknout vzduch z plic. Sebral odvahu, opatrně pokračoval dál a natáhl ruku, aniž by spustil oči z koule.

Dostal se dost blízko na to, aby viděl tmavé skupiny stínů pomalu vířící pod zářivým povrchem jako černý dým chycený hluboko v jádru. Další dva kroky a už byl dost blízko na to, aby se koule dotkl. Ruka se mu chvěla jen málo, když se nahnul a přitiskl dlaň k povrchu.

Mysl mu vybuchla skučením ryzích muk; z koule se drala kvílící kakofonie hlasů, které patřily obětem myšlenkové bomby a naříkaly utrpením.

Darovit odtrhl ruku, uskočil a padl na kolena.

Stále ještě byly naživu! Těla Jediů a Sithů byla myšlenkovou bombou zabita, ale jejich duše přežily, nasáty vírem do středu bomby, aby v ní zůstaly navždy uvězněny.

Koule se dotkl jen na zlomek vteřiny, ale nářek duší ho málem připravil o rozum. Chyceny pod neproniknutelným pláštěm byly odsouzeny k věčnému a nesnesitelnému utrpení. Byl to tak strašlivý osud, že jeho důsledky odmítala Darovitova mysl plně pochopit.

V gestu bezmocné marnosti sevřel hlavu do dlaní. Přišel sem hledat odpovědi a vysvětlení. Místo toho našel něco, co se přičilo samotné přírodě, před čím každá část jeho mysli instinktivně ucouvla.

„Nerozumím... nerozumím... nerozumím...“

Schoulený mumlal to slovo pořád dokola, houpal se na patách dopředu a dozadu a stále držel hlavu v dlaních.

1

Mír je klam.

Je jen vášeň.

Skrze vášeň získám sílu.

Skrze sílu získám moc.

Skrze moc dosáhnu vítězství.

Skrze vítězství jsou má pouta zlomena.

– kodex Sithů

Darth Bane, jediný sithský lord, který unikl zkáze Kaa-novy myšlenkové bomby, kráčel svižnou a pevnou chůzí pod bledě žlutým ruusanským sluncem pustou a válkou poničenou zemí. Byl dva metry vysoký a dlouhé kroky jeho nohou obutých v černých botách, jež pohybovaly jeho statnou a svalnatou postavou, mu propůjčovaly dojem cílevědomosti. Kolem něj se vznášela atmosféra hrozby, zdůrazněná jeho holou hlavou, hustým obočím a pichlavým pohledem očí. To všechno z něj dělalo obávaného muže ještě víc než hrůzu nahánějící černá zbroj nebo zlověstný světelný meč se zakřivenou rukojetí, který se mu houpal na opasku: byl skutečným rytířem temné strany Síly.

Silné čelisti měl zaťaté v ponuré rozhodnosti čelit bolesti, která mu každých pár minut vystřelovala v lebce.

Když myšlenková bomba vybuchla, byl od ní celé kilometry daleko, ale i na tu vzdálenost cítil její moc odrážející se v Síle. Dodatečné účinky přetrvávaly a mozkem mu projížděly sporadické vlny bolesti, jež se podobaly milionům malých nožů bodajícím v temných zákoutích jeho mysli. Očekával, že to časem odezní, ale za těch několik hodin od výbuchu jejich frekvence a intenzita spíše narostla.

Mohl si přivolat Sílu, aby odstranila bolest a on se mohl obalit aurou léčivé energie. Ale to byl způsob Jediů a Bane byl Temný pán ze Sithu. Kráčel jinou cestou, tou, která obnášela utrpení a čerpala sílu z muk. Přeměnil bolest v hněv a nenávist a živil plameny temné strany tak dlouho, až jeho tělesná schránka téměř zářila zuřivostí bouře, kterou mohla sotva pojmout.

Hrozivý obraz, který Bane představoval, ostře kontrastoval s malou postavou, jež se mu držela v patách, co jí síly stačily. Zannah byla jen desetiletým nalezeným děvčetem s krátkými kadeřavými blond vlasy. Její šaty působily prostě a stroze, až skoro venkovsky: volná bílá košile a vybledlé modré kalhoty pod kolena, obojí potrhané a špinavé týdný neustálého nošení. Sotva koho, kdo by ji spatřil cupitat vedle Baneova mohutného, černě oděného těla, by napadlo, že si ji sithský lord vybral za učednici. Ale zdání mohlo klamat.

V tom dítěti byla moc. Při jejich prvním setkání, ani ne před hodinou, viděl přímý důkaz. Dva bezejmenní Jediové zemřeli její rukou. Bane neznal všechny podrobnosti jejich smrti; přišel až potom a našel Zannah

plačící nad tělem bouncera, jednoho z telepatických tvorů se zelenými chlupy, kteří pocházeli z Ruusanu. Ještě teplé mrtvolý Jediů ležely vedle ní a jejich hlavy na zlomených krcích byly otočené v groteskních úhlech.

Bylo mu jasné, že bouncer byl dívčin přítel a společník. Bane předpokládal, že Jediové museli bouncera omylem zabít a pak je potkal stejný osud, když se jim Zannah pomstila. Nepovšimli si její moci a nechali se překvapit, když dítě – vyprovokované ochromujícím žalem a čistou, nejhlubší nenávistí – vypustilo veškerou zuřivost temné strany na oba muže, kteří zabili jejího přítele.

Stali se oběťmi krutého nedopatření: byli ve špatný čas na špatném místě. Avšak nyní by bylo nepřesné označovat jejich smrt za bezvýznamnou. Baneovi jejich oběť koneckonců umožnila poznat dívčin talent. Zdálo se, jako by některé události byly předem dané, jako by nešťastní Jediové byli neúprosně dotlačeni ke svému chmurnému konci jen proto, aby se Bane a Zannah spojili. Nepochybně by se našel někdo, kdo by prohlásil, že osud a temná strana Síly zařídily setkání mistra a vhodné učednice. Nicméně Bane k nim nepatřil.

Věřil v moc Síly, ale také věřil v sebe. Byl něčím víc než pouhým služebníkem proroctví nebo pěšákem temné strany, předmětem vrtochů nevyhnutelné budoucnosti, které nešlo uniknout. Síla byla nástroj, který musel použít k ukování vlastního osudu silou a důvtipem. Jako jediný ze Sithů si skutečně vysloužil titul Temného pána, což byl důvod, proč jako jediný z nich

ještě žil. A jestli byla Zannah hodna být jeho učednicí, nakonec bude muset také prokázat svou cenu.

Zaslechl za sebou zasténání a otočil se. Zjistil, že dívka upadla na zem, když se snažila držet krok s jeho svižnou chůzí. Pohlédla na něj a z tváře jí sálal hněv.

„Zpomalte!“ vyštěkla. „Jdete moc rychle!“

Bane zařal zuby, protože v lebce pocítil čerstvý výstřel bolesti. „Nejdu moc rychle,“ opáčil hladkým, ale tvrdým hlasem. „Ty jdeš moc pomalu. Musíš se naučit držet se mnou krok.“

Zvedla se na nohy a oprášila si kalhoty, aby je zbavila té nejhorší špíny. „Nemám tak dlouhé nohy jako vy,“ odsekla nazlobeně, neochotná ustoupit. „Jak mám asi držet krok?“

Ta dívka měla kuráž. To mu bylo jasné od chvíle, co se potkali. Okamžitě poznala, co je Bane zač: jeden ze Sithů, zapřísáhlý nepřítel Jediů, služebník temné strany. Přesto neprojevila žádný strach. Bane v Zannah viděl potenciál pro následovnici, kterou potřeboval, ale ona v něm očividně také viděla něco, co jí chybělo. A když jí nabídl možnost být jeho učednicí, studovat a učit se způsobům temné strany, neváhala.

Zatím si nebyl jistý, proč Zannah tak dychtila spojit se s lordem ze Sithu. Mohl to být prostý čin zoufalství: byla sama a neměla se na koho obrátit, aby přežila. Nebo možná v temné straně viděla cestu, jak se pomstít Jediům, cestu k tomu, aby je všechny přinutila trpět za smrt svého bouncerského přítele. Bylo dokonce možné, že vycítila Baneovu moc a toužila získat jí sama.

Ať už byly její skutečné pohnutky jakékoli, Zannah byla více než ochotná přísahat věrnost Sithům a svému novému mistrovi. Nicméně nebyla to její kuráž ani ochota, co z ní dělalo hodnotnou učednici. Temný lord si ji vybral z jednoho jediného důvodu.

„Je s tebou mocná Síla,“ vysvětlil a jeho hlas stále neprozrazoval ani náznak emocí nebo bolestí, kterými trpěl. „Musíš se naučit ji využívat. Přivolat si její moc. Zformovat ji ke svým cílům. Tak, jako jsi to udělala, když jsi zabila ty Jedie.“

Spatřil na její tváři stín pochyb. „Nevím, jak jsem to udělala,“ zamumlala. „Ani jsem to neměla v úmyslu,“ pokračovala najednou nejistě. „Prostě se to tak nějak... stalo.“

Bane si v jejím hlase povšiml náznaku provinilosti. Zklamalo ho to, ale nepřekvapilo. Byla mladá. Zmatená. Plně nechápala, co udělala. Zatím.

„Nic se *nestane jen tak*,“ řekl. „Přivolala sis Sílu. Mysli na to, jak jsi to dokázala. Mysli na to, co se stalo.“

Zaváhala a potom zavrtěla hlavou. „Nechci,“ zašeptala.

Dívka už od svého příletu na Ruusan přečkala nepředstavitelnou bolest a utrpení. Vůbec si nepřála ty odporné zkušenosti oživovat. Bane to chápal; dokonce s ní sympatizoval. On také v dětství trpěl jako oběť nesčetného surového bití z rukou Hursta, svého krutého a hrubiánského otce. Ale naučil se tyto vzpomínky využívat ve svůj prospěch. Pokud se Zannah měla stát dědičkou sithského odkazu, musela se se svou minulostí vypořádat. Musela se naučit čerpat ze svých nej-

bolestnějších vzpomínek. Musela se je naučit přetvářet a usměrňovat, aby jí umožnily ovládnout moc temné strany.

„Teď ty Jedie lituješ,“ prohodil Bane lhostejně. „Cítíš žal. Lítost. Možná dokonce soucit.“ Mírný tón vzal rychle za své a jeho hlas nabral na hlasitosti i na intenzitě. „Ale to jsou bezcenné emoce. Nic neznamenají. Potřebuješ cítit hněv!“

Nečekaně udělal krok k ní a zaťal pěst před obličejem pro zdůraznění svých slov. Zannah sebou při tom nečekaném pohybu cukla, ale neucouvla.

„Jejich smrt nebyla nehoda!“ vykřikl a udělal další krok. „To, co se stalo, nebyla nějaká chyba!“

Třetím krokem se dostal tak blízko, že stín jeho postavy dívku obalil jako zatmění slunce. Trochu se přihrčila, ale zůstala na místě. Bane znehybněl, vypudil z hlavy bolest a zkontroloval svou zuřivost. Přidřepkl k ní a uvolnil zaťatou pěst. Pak pomalu natáhl ruku a jemně ji položil dívce na rameno.

„Mysli na to, co jsi cítila, když jsi proti nim uvolnila svou moc,“ řekl náhle tichým a vemlouvavým šepotem. „Mysli na to, co jsi cítila, když Jediové zavraždili tvého přítele.“

Zannah sklonila hlavu a zavřela oči. Několik vteřin jen tiše stála a nutila mysl vrátit se do těch okamžiků. Bane viděl, jak se jí ve tváři zračí emoce: žal, smutek, ztráta. Rameno se jí pod jeho dlaní zachvělo. Potom pomalu cítil, jak narůstá její hněv. A s ním i moc temné strany.

Dívka opět vzhlédla a její vytřeštěné oči hořely divokou naléhavostí. „Zabili Laa,“ vyštěkla. „Zasloužili si zemřít!“

„Dobře.“ Bane nechal svou ruku klesnout z jejího ramene a o krok ustoupil s náznakem spokojeného úsměvu na rtech. „Vnímej hněv. Přivítej ho. Přijmi ho. Skrze vašeň získám sílu,“ pokračoval, odříkávaje věty z kodexu Sithů. „Skrze sílu získám moc.“

„Skrze vašeň získám sílu,“ opakovala jeho slova. „Skrze sílu získám moc.“ Cítil, jak v ní narůstá temná strana a nabírá na intenzitě, až téměř cítil její žár.

„Jediové zemřeli, protože byli slabí,“ řekl a ustoupil o další krok. „Pouze silní přežijí a Síla tě učiní silnou.“ Než se odvrátil, dodal: „Použij ji, abys se mnou udržela krok. Jestli ještě jednou upadneš, nechám tě na tomhle světě.“

„Ale neřekl jste mi, co mám dělat!“ křikla za ním, když se dal znovu do chůze.

Bane neodpověděl. Dal jí svou odpověď, ačkoli to ještě nevěděla. Pokud byla hodna být jeho učednicí, přijde na to sama.

Ucítil náhlý nárůst Síly řítící se k němu a soustředěný na jeho levou patu, jak se mu snažila podrazit nohu, aby ho zpomalila. Bane se na nějakou reakci připravil už ve chvíli, kdy se k ní otáčel zády. Zatlačil ji do kouta; zklamalo by ho, kdyby nic neudělala. Ale čekal mnohem širší útok – vlnu energie temné strany schopnou srazit ho na zem. Její přesně mířený útok na jednu patu byl mnohem promyšlenější. Byl důkazem inteligence

a vychytralosti, a ačkoli Bane byl na něj připravený, účinek ho přesto překvapil.

Ale Zannah se mocí a potenciálem, kterým disponovala, nemohla Temnému pánovi ze Sithu rovnat. Bane sáhl po vlastních schopnostech v Síle, aby její útok vstřebal, zachytil a obrátil ho zpět proti své učednici. Nasměroval ránu Zannah do hrudi, dost silnou na to, aby ji srazil na zem. Dopadla tvrdě a z úst jí uniklo překvapené vyjeknutí.

Nebyla zraněná; Bane neměl v úmyslu jí ublížit. Neustálé bití, které Bane dostával od svého otce po celé dětství, mu pomohlo změnit se v to, čím byl dnes, ale také způsobilo, že otce nenáviděl a opovrhoval jím. Pokud ta dívka měla být jeho učednicí, musela ho uznávat a ctít. Nemohl jí vštěpovat způsoby temné strany, kdyby se od něj nechtěla učit – jakkoli by po tom toužila. Hurstovo bití Banea naučilo jediné věci: nenávidět. Tuhle lekci už Zannah zvládla.

Obrátil se k dívce dosud sedící na zemi a upřel na ni chladný pohled. Oplatila mu ho, rozzuřená tím, jak ji ponížil.

„Sith ví, kdy vypustit zuřivost temné strany,“ poučil ji, „a kdy se držet zpátky. Trpělivost může být zbraň, když ji umíš využít, a tvůj hněv dokáže živit temnou stranu, když se naučíš ho ovládat.“

Stále z ní sálal vztek, ale nyní si v jejím výrazu povšiml něčeho jiného: ostražitě zvědavosti. Pomalu přikývla, jakmile jí došel smysl jeho slov, a její výraz změkkl. Bane v ní stále cítil moc temné strany; její hněv tu pořád

byl, ale teď ho skryla pod povrchem. Živila ho a hýčkala pro chvíli, až ho bude moct uvolnit.

Právě se naučila první lekci ze způsobů Sithů. A teď už si na něj dávala pozor – ale nebála se. Přesně jak chtěl. Jediná věc, které se musela bát, bylo selhání.

Opět se od ní odvrátil, vykročil a za chůze čelil čerstvému náporu čepelí, jež se mu prořezávaly mozkem. Cítil, jak Zannah za ním opět shromáždila Sílu. Nicméně tentokrát ji nasměrovala do sebe a použila ji k osvěžení a zotavení vyčerpaných nohou.

Vyskočila a rozběhla se za ním. Běh ji nestál téměř žádné úsilí. Jakmile ho učednice dostihla, Bane zrychlil. Když byla poháněna nesmírnou mocí Síly, dokázala s ním snadno držet krok.

„Kam jdeme?“ zeptala se.

„Do sithského tábora,“ odpověděl. „Potřebujeme zásoby na cestu.“

„Jsou tam další Sithové?“ zajímala se. „Ti, se kterými bojovali Jediové?“

Bane si uvědomil, že jí ještě neřekl, co se stalo s Kanem a Bratrstvem. „Žádní Sithové už nejsou. A nikdy nebudou kromě nás dvou. Jeden mistr a jeden učeň; jeden aby moc ztělesňoval, druhý aby po ní toužil.“

„Co se stalo s ostatními?“ chtěla vědět.

„Zabil jsem je,“ odvětil.

Zdálo se, že o tom Zannah chvíli přemýšlí, ale pak lhostejně pokrčila rameny. „Pak byli slabí,“ vyřkla svůj rozsudek, „a zasloužili si zemřít.“

Bane si uvědomil, že si svou učednici vybral dobře.

2

Obrovská válečná loď lorda Valenthyna Farfally – po smrti generála Hotha velitele Armády světla – pomalu obíhala vysoko nad povrchem Ruusanu. Plavidlo, vyzdobené tak, že jeho exteriér připomínal starodávnou výletní bárku, mělo archaickou eleganci a majestátnost, které by leckdo mohl považovat za příliš marnivé pro Jedie.

Johun Othone, mladý padawan z Armády světla, si to kdysi také myslel. Jako mnohý z Hothových podřízených považoval od první chvíle lorda Valenthyna jen za vyprávěného hlupáka, který se zajímá pouze o pestrobarevné košile z lesklého hedvábí, dlouhé kadeře svých zlatých vlasů a další okázalé cetky. Ale v bitvě proti Bratrstvu temnoty se Farfalla se svými bojovníky vyznamenal. Pomalu, skoro neochotně, začali Johun a zbytek Hothových vojáků uznávat muže, nad kterým předtím ohrnovali nos.

Teď byl generál Hoth mrtvý, zničený spolu se Sithy v jejich posledním střetnutí, a po něm pozvedl velitelský prapor lord Valenthyn. Než stačila myšlenková bomba vybuchnout, Farfalla podle Hothových rozkazů zorganizoval masovou evakuaci Ruusanu, zachránil tisíce Sílu vnímajících Jediů a padawanů před jejich devastujícími účinky a odvezl je na lodě své flotily na oběžné dráze.

Byla to pouhá náhoda, že Johun skončil na *Fairwindu*, Valenthynově vlajkové lodi. Plavidlo bylo tak velké, že dokázalo pohodlně pojmout posádku čítající přes tři tisíce mužů, ale teď, když v ní bylo nacpáno málem pět tisíc evakuovaných, si mladík připadal všelijak, jen ne pohodlně. Byli namačkáni tak těsně, že se téměř nemohli hýbat; mistři Jedi, rytíři a padawani se tísnili rameno na rameni.

Ostatní lodě byly naplněné úplně stejně. Navíc byla z planety odvezena i většina Sílu nevnímajících vojáků, kteří se k Hothovi přidali. Na palubě jedné z lodí se dokonce nacházelo několik stovek zajatců, nesithských bojovníků lorda Kaana, kteří se rychle Jediům vzdali poté, co opustili svého vůdce, když rozjel svůj poslední šílený plán na zničení Jediů. Těmto obyčejným vojákům žádné nebezpečí nehrozilo; myšlenková bomba ovlivňovala jen ty, kdo byli naladěni na Sílu. Ve spěchu evakuace však bylo jednodušší vzít prostě všechny.

Zde, na Valenthynově osobní galeoně, poznával Johun téměř každou tvář. Bojoval po jejich boku mnoho měsíců, zažil s nimi léčky, potyčky i plnohodnotné bitvy. Společně viděli smrt a krveprolití; ochutnali slavný triumf a přečkali drtivou porážku. Každý z nich viděl při zdánlivě nekonečném tažení proti silám temné strany zemřít mnoho nepřátel – a příliš mnoho přátel. Teď, když se společně tísnili v lodi, bylo konečně po válce. Konečně bylo vítězství jejich. Přesto měla každá bytost na palubě chmurnou a temnou tvář. Vyhubení Sithů si

vyžádalo hroživou cenu. Nebylo pochyb o tom, co se stalo, a neexistovala žádná naděje, že by někdo z Jediů na povrchu přežil. Vysoko na oběžné dráze se nacházeli bezpečně mimo dosah myšlenkové bomby, ale v Síle slyšeli křik trpících Jediů, jejichž duše byly rozervány na kusy a smeteny divokým vírem energie temné strany. Mnoho přeživších otevřeně plakalo. Většina prostě přečkávala utrpení ve stoickém tichu a přemýšlela o oběti, kterou ostatní položili.

Johun – stejně jako Farfalla a prakticky každý člen Armády světla – se dobrovolně rozhodl postavit se za generála Hotha. Ale generál odmítl. S vědomím, že ty, kdo s ním zůstanou, čeká jistá smrt, rozkázal všem kromě jedné stovky Jediů opustit planetu. Žádnému padawanovi nebylo dovoleno zůstat.

I když pouze uposlechl generálův rozkaz, nemohl se Johun zbavit pocitu, že odletem z planety svého generála zradil.

Ve stísněném prostoru zahlédl Farfallu, protože jeho jasně červená blůza svítila mezi většinou hnědě oděnými postavami jako maják. Organizoval záchranné týmy, které měly být poslány zpět na Ruusan, aby odstranily následky myšlenkové bomby, a Johun byl rozhodnutý letět s nimi.

Protlačit se masou Jediů bylo obtížné, ale Johun byl drobný a štíhlý. Bylo mu devatenáct, teprve začal mohutnět a se svou subtilní postavou, hladkou pletí a po ramena dlouhými světlými vlasy – zamotanými do těsného copánku, jak bylo u mladých jediských učňů

zvykem – vypadal ještě nejméně o dva roky mladší. Ačkoli ho obvykle zlobilo, když ho považovali za dítě, nyní v hustém davu byl za svou štíhlou postavu vděčný.

„Lorde Valenthyné,“ zvolal, jakmile se dostal blíž. Pozvedl hlas, aby ho bylo přes hukot davu slyšet. „Lorde Valenthyné!“

Farfalla se otočil a snažil se v mase těl a tváří objevit majitele hlasu. Potom dal kývnutím najevo, že ho poznal, když se mladík objevil před ním. „Padawane Johune.“

„Chtěl bych se přidat k záchrannému týmu,“ vyhrkl Johun. „Pošlete mě zpátky dolů.“

„Obávám se, že to udělat nemohu,“ odpověděl mistr Jedi se soucitným zavrtěním hlavou.

„Proč ne?“ chtěl vědět Johun. „Myslíte si, že jsem moc mladý?“

„Tím to není –“ začal Farfalla, ale Johun mu skočil do řeči.

„Nejsem dítě! Je mi devatenáct – jsem určitě starší než tihle!“ naléhal a mávl rukou k nejbližšímu týmu: skupina se skládala z muže ve středním věku s krátkou bradkou, ženy okolo dvaceti let a dvou chlapců, kterým nemohlo být ani patnáct.

„Dej si pozor na svůj hněv,“ varoval ho Farfalla stroze.

Johun se chystal odpovědět, ale namísto toho se kousl do jazyka a jen přikývl. Nemělo cenu se rozčilovat; to by lorda Valenthyna nepřesvědčilo, aby ho pustil.

„Tvůj věk nemá s mým rozhodnutím nic společného,“ vysvětlil mu starší Jedi, jakmile si byl jistý, že Johun

své emoce drží pod kontrolou. „Celá třetina našeho vojska je mladší než ty.“

Johun si uvědomil, že to byla pravda. Nesmírné ztráty z ruusanského tažení přinutily Armádu světla přijímat do svých řad mladší a mladší rekruty. Jeho mládí nebylo překážkou; muselo existovat jiné vysvětlení. Ale místo toho, aby se zeptal, proč nemůže jít, zůstal prostě zticha. Trpělivostí mohl u Hothova nástupce získat víc než neustálými a nesmyslnými otázkami.

„Podívej se pořádně, koho posílám dolů,“ vyzval ho Farfalla. „Tyhle statečné dobrovolníky, hodnotné spojence v naší bitvě proti Sithům. Ale žádný z nich není vnímavý k Síle.“

Johun se překvapeně znovu podíval na skupinu, která dokončovala poslední přípravy. Žena měla tmavou kůži a krátké černé vlasy a Jedi si uvědomil, že se s ní už jednou setkal.

Byla to republiková vojačka Irtanna a přidala se k nim před více než jedním standardním rokem. Zařadit si ostatní mu trvalo déle, dokud si nepovšiml podobnosti mezi mužem a oběma chlapci. Pocházeli z Ruusanu. Ten muž byl farmář, jmenoval se Bordon a za poslední sithské ofenzivy uprchl před postupující armádou lorda Kaana. Chlapci byli jeho synové, jejich jména si však Johun nevybavoval.

„Neznáme plný rozsah účinků myšlenkové bomby,“ pokračoval Farfalla. „Mohou tam být dozvuky, které by Jediovi nebo padawanovi mohly ublížit, nebo ho rovnou zabít. Proto nesmíš jít.“

Johun přikývl. To dávalo smysl. Valenthyné byl pouze opatrný. Snad až příliš. „Na povrchu jsou další rizika,“ poznamenal Johun. „Nevíme, jestli jsou všichni Sithové mrtví. Někteří mohli přežít.“

Farfalla zavrtěl hlavou. „Kaan měl nějaké kouzlo, nějakou moc nad svými následovníky. Poutala je jeho vůle. Když je vedl dolů do jeskyně, všichni ho ochotně následovali. Přesvědčil je, že mohou myšlenkovou bombu přežít, když spojí své síly... ale mýlil se.“

„Co sithští pohůnkové?“ nevzdával se Johun. Stejně jako Jediové měli i Sithové svůj díl přívrženců, kteří nebyli vnímaví k Síle: vojáky a žoldáky, kteří se přidali k Bratrstvu temnoty. „Všechny jsme je nezajali,“ poznamenal mladý padawan. „Někteří z bitvy utekli. Ještě budou dole.“

„Proto máme tohle,“ ujistila ho vojačka a poplácala blaster na svém opasku. Ošklivě se usmála a její zářivé bílé zuby ostře kontrastovaly s tmavou kůží.

„Irtanna se o sebe umí postarat,“ potvrdil Farfalla. „Zažila víc bitev než ty a já dohromady.“

„Prosím, lorde Valenthyné,“ škemral Johun a klesl na jedno koleno. Okázalé a hloupé gesto, ale Johun už byl zoufalý. Věděl, že Farfalla má pravdu, ale bylo mu to jedno. Nezáleželo mu na logice, důvodech ani na hrozbě myšlenkové bomby. Prostě nedokázal jen tak sedět a nic nedělat! „Prosím! Byl to můj mistr.“

Farfalla natáhl ruku a jemně ji položil na Johunovo čelo. „Hoth mě varoval, že rozhodnutí poslat tě pryč se ti nebude líbit,“ řekl měkce. „Ale tvůj mistr byl moudrý

muž. Věděl, co je pro tebe nejlepší, stejně jako já. V tomhle musíš věřit mému úsudku, i když ho zcela nechápeš.“

Nový velitel Armády světla odtáhl dlaň, vzal Johuna za ruku a pomohl mu na nohy.

„Tvůj mistr položil velikou oběť, aby nás všechny zachránil,“ řekl. „Pokud se teď poddáme našim emocím a přijdeme ke zbytečné úhoně, zneuctíme to, co vykonali. Rozumíš?“

Johun přikývl a podřídil se větší moudrosti mistra Jedi.

„Dobře,“ řekl Farfalla, odvrátil se a věnoval pozornost dalšímu záchrannému týmu. „Jestli chceš být užitečný, pomoz Irtanně naložit zásoby.“

Johun znovu kývl, ačkoli to už Farfalla neviděl. Už byl pryč, odvolán povinnostmi vyplývajícími z jeho funkce.

Johun v tichosti pomáhal nakládat poslední balíky zásob do raketoplánu: polní brašny plné potravin a lahví s vodou; lékárničky pro případ, že by narazili na zraněné; elektrodalekohledy a senzorové soustavy k průzkumu; zářičky, aby měli světlo v noci. A samozřejmě náhradní energetické zásobníky do blasterů, které Irtanna s ostatními měli pro případ, že by se střetli s nějakými služebníky Kaanovy armády.

„Díky,“ řekla Irtanna, když skončili.

Johun nasadil neutrální tvář a rychle rozhlédl. Farfallu nebylo nikde vidět.

„Chceš nás dolů odvézt ty, nebo mám já?“ zeptal se. Slova byla prostá, ale když je říkal, natáhl se v Síle a do-

tkl se její mysli. Udělal to jemně a opatrně, aby jí při zasévání zrnka pobídky nijak neublížil.

Oči se jí na okamžik zaleskly a po tváři jí přelétl lehký zmatek. „Uch... radši poletím já. Můžeš si vzít sedadlo kopilota.“

„Ty letíš s námi?“ zeptal se Bordon. Z jeho tónu bylo jasné, že má pochyby.

„Samozřejmě,“ odpověděl Johun přátelsky. „Všichni jste ho slyšeli, jak říká, abych vám pomohl naložit zásoby, ne? Proč by to říkal, kdybych s vámi neletěl?“

Stejně jako u Irtanny jemně šfouchl Bordonovi do mysli a přidal k polopravdě měnící moc Síly. Za jiných okolností by si manipulaci s myšlenkami přátel nebo spojenců ošklivil, ale v tomto případě věděl, že pro záchranný tým bude lépe, když ho bude doprovázet.

„Jo. Správně,“ souhlasil Bordon po chvíli. „Je fajn tě mít s sebou.“

„Mít u sebe Jemie dává smysl,“ dodala Irtanna. „Jen pro jistotu.“

Johun si povšiml, že přesvědčit někoho pomocí Síly šlo vždycky snáz, když se jednalo o něco, o čem dotyčný chtěl být přesvědčen. Přesto při nástupu do malé výsadkové lodi cítil slabý záchvěv provinění.

To jen proto, že jsi Farfallu neposlechl, ujišťoval se. Děláš správnou věc.

„Všichni na palubu,“ zavelela Irtanna přes tlakové syčení uzavírajících se vzduchových zámků.

Motory raketoplánu se probudily k životu a zvedly je z přistávací plošiny.

„Zpátky domů na Ruusan. Nebo aspoň k tomu, co z něj zbylo,“ zamumlal Bordon nevrle, když propluli vraty hangáru a vletěli do horních vrstev atmosféry planety.

3

Darth Bane je cítil dlouho předtím, než je uviděl.

Ti, kdo nebyli citliví k Síle, ji vždycky viděli jen jako zbraň nebo nástroj: v bitvě mohla udeřit proti nepříteli; umožnila levitovat blízkým předmětům a přitáhnout je do čekající dlaně nebo je poslat na druhou stranu místnosti. Ale pro někoho, kdo pochopil její pravou moc a potenciál, byly tohle jen kouzelnické triky.

Síla byla součástí všech živých věcí a všechny živé věci byly součástí Síly. Proudila každou bytostí, každým zvířetem a živočichem, každým stromem a rostlinou. Protékaly skrz ni základní energie života a smrti a způsobovaly trhliny v samotném předivu existence.

Přestože se Bane nedokázal soustředit kvůli agonizujícím zábleskům čepelí ve své lebce, byl k těmto trhlinám citlivý. Poskytovaly mu varování překračující prostor a dokonce i čas a nabízely mu krátké záblesky z neustále se měnících možností budoucnosti. Proto věděl, ačkoli byl stále dva kilometry a několik minut od Kaanova tábora, že tu jsou i další.

Celkem jich bylo osm, sami lidé – šest mužů a dvě ženy. Žoldáci, kteří se Bratrstvu upsali za kredity a šanci udeřit na nenáviděnou Republiku, přežili poslední bitvu s Hothovými vojáky. Nejspíš utekli, když Kaan se-

stoupil do útrob planety, aby tam připravil na Jedio past, a tak naplnili svou věrnost jako všichni vojáci, kteří bojovali za peníze. A teď se, coby krvaví brouci obírající shnilé maso z uhynulé banthy, vrátili, aby ze sithského tábora odvezli všechno cenné, co dokážou najít.

„Před námi někdo je,“ zašeptala Zannah o minutu později. Vycítit nebezpečí jí trvalo déle než jejímu mistrovi, protože byla na Sílu naladěna méně. Avšak vzhledem k jejímu nedostatku výcviku byl fakt, že si vůbec něčeho všimla, dokladem jejích schopností.

„Počkej tu,“ přikázal jí Bane a gestem Zannah naznačil, aby zůstala na místě. Zachovala se moudře a poslechla.

Ani se neohlédl, když přešel do plného běhu. Země mu uháněla pod nohama jako rozmazaný pohyb, když si přivolal Sílu, aby ho poháněla vpřed. Bolest hlavy zmizela, smetená očekáváním boje a opojením z rychlosti.

Za minutu se dostal na dohled sithského tábora. Siluety žoldáků odsouzených k záhubě už byly jasně viditelné. Dohadovali se, které předměty stojí za sebrání. Šest plenitelů se shromáždilo uprostřed tábora a rozdělovalo si kořist. Dva další se nacházeli na okraji: hlídkovali na úrovni krajních stanů a dávali pozor na jakékoli známky potíží. Svůj úkol však prováděli pouze formálně. Hlídky by měly být rozmístěny na opačných koncích tábora, aby zachytily útok z jedné nebo druhé strany. Oba muži místo toho stáli ani ne dvacet metrů od sebe a spíš než hlídání perimetru je zajímalo, jak si ukrátit čas.

Bane se na ně řítíl a s opovržením si prohlížel výjev před sebou. Síla mu umožnila zachytit každý detail jedním rychlým pohledem. Hlídky si jeho příchod neuvědomily, protože jejich pozornost odváděly nesouhlasné výkřiky přicházející od šestice probírající se kořistí.

Mírně změnil směr, aby byl jeho příchod až do posledního možného okamžiku skryt velkým skladovým stanem, ještě zrychlil a vrátil se do tábora jako bouře. Jediným ladným pohybem tasil a zažehl světelný meč. Naříkavé hučení rudé čepele prozradilo jeho polohu pár vteřin předtím, než se ukázal. To nejbližšímu hlídkujícímu poskytlo dost času na to, aby vytáhl blaster, ale ne dost, aby se zachránil před nadcházejícím masakrem.

Bane se zjevil zpoza stanu, udeřil na svou první oběť jako temný vítr a diagonálně ji rozsekl od ramene k boku. Muž na sobě měl bitevní zbroj z kompozitních plátů našitých na vycpávanou podšívku, aby mu nebránila v pohybu. Vesta kryjící mužovu hrud' dokázala vstřebat několik blasterových střel o vysokém výkonu ze vzdálenosti třiceti metrů, ale Baneova čepel projela ochrannými vrstvami a vyřízla osudný pěticentimetrový zářez do masa a kostí pod nimi.

Když první oběť padla, Bane vysokým obloukem přiskočil k dalšímu nepříteli. V jediném okamžiku překonal desetimetrovou vzdálenost mezi nimi a současně odrážel rychlé dávky z blasterové pistole druhého hlídkujícího. Řítíl se nepříteli prakticky přímo na hlavu a provedl obouruční sek – klasický pohyb z Djem So, páte a nejagresivnější formy boje se světelným mečem.